

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

V. Iac. Sadoletvs Episc. Carpent. Benedicto Accolto S.R.E. Cardinali S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

me rogari atque orari: quod equidem ago studiosè, ac vehementer, ut familiarem meum virum optimum, quem ego multis de causis mirifice diligo, tuum familiarem esse velis: statuasque coeque te domi habendo, mei quoque absentis partem non parvam te habere: quippe cum crebrior multò futura sit, & tuorum beneficiorum instauratio erga me, & significatio mea perpetuae erga te voluntatis: quae quidem illo interprete quotidie magis tibi declarabitur. Sed vereor ne quod modicè, & cum religione me rogaturum dixeram: id iam non rogare, sed efflagitare videatur. Quare plura haec fortasse quam opus fuit. Illud tantum adiungam: si hominis opera & obsequio uti institueris, magnam te ex eius fide & diligentia commoditatem esse capturum. Mihi verò ita gratum facturum, ut tua quotidiana merita erga me, quibus ego tibi me deinde esse confiteor, hoc etiam facto non parum cumulata futura sint. Vale. VIII. Calend. Octob. Carpentoracii, M.D. XXIX.

V.

IAC. SADOLETUS EPISC. CARPENT.
Benedictio Accolto S. R. E. Cardinali S. P. D.

NON reperio verba, quibus tibi agam pro tua clemencia ac presentiam erga me voluntate gratias: quam tuis discretissimiliteris preclarè declarasti. Voluntate autem dico: quis unquam illud, & certioribus factis ostendit, alterius honorem sibi esse cordi, quam tua erga me non dicam facta, sed merita iam complura sunt. Nam quod fidem amicitiae mihi absenti praestas eandem, quam praesenti olim officiis omnibus praestitisti: neque officii animi tui quasi luminibus, altitudo & fortuna, & dignitate tuae, quod minus me respicias, in eodemque habeas loco, quo nota habere etas solirus: sit hoc virtutis, sit constantiae, & animi magnitudinis tuae. Quae verò in ipsum me contulisti multa & magna non amoris solam indicia, sed summae etiam liberalitatis, quibusdam ipse verbis, aut quo dicendi genere satis exprimere possum. Quod fauisti mihi videlicet ex animo semper: quod mei adolevit famam & nomen aduersus maluculos homines & alienae laudi libenter obrectantes, studiosè tutatus es, quod meis, & meorum amicorum, affinium, familiariumque negotiis, nunquam tuum patrocinium & auctoritatem deesse passus es, nemoque apud principem pro me aut sepius intercessit, aut vehementer quæso, ista omnia quanti praesertim a tanto viro tanta auctoritate, tanta eloquentia, tantis ornamentis honoris, fortunae, imaginisque praedito: Quibus tamen contenta reuerentia mea non fuit: cuius etiam praesertim sum (quid enim mihi non daret aucto-

K 5

cia

ciae bonitatis tuae fiducia, & opinio tui erga me amoris ausus
 sum, inquam, cum hominem unum ex meis Romam mitterem,
 qui mea ibidem negotia gereret, collocares eum domi tuae, & tan-
 quam meo iure velle, ut is tuo sumptu atque impendio meis re-
 bus deseruaret. Quam quidem meam temeritatem in eum mo-
 dum tua liberalitas excepit, ut quod audacter feceram, sapienter
 fecisse visus sim. Nec solum tu opibus tuis difficultates meas le-
 uaueris, sed etiam virtutibus vicia obscuraris. Atque haec cum ita
 sunt, scribis tamen ad me amicitiam nostram summis a me offi-
 ciiis cultam, a te solum grato animo obseruatam fuisse. In quo
 admiratus valde sum notam in te quandam atque inauditam vim
 humanitatis, qui isto animo in amicitia colenda sis, ut cum be-
 neficia tribuis, accipere te arbitrere. At ego hoc solum mihi re-
 seruaueram ex omnibus officiis quae sunt amicitiae debita, ut cum
 tu me autoritate & patrocinio tuo, cum opera & gratia, opibus
 etiam tuis foueres & sustentares: ego qui in ceteris tibi par esse
 non possem, ista ipsa de te praedicans, & magnum obligatio-
 nis vinculum, quo tibi teneor astrictus, ingenue confitens alie-
 quam partem gratiae referre tibi viderer. Quam si tu quoque
 laudem ad partes tuas rapis, & commutatis nominibus rerum,
 bene mereri de altero, in te vis esse idem ac alteri debere: ama-
 bo te mihi Actolte optime atque humanissime, quam nobis partem
 reliquam in officij laude facis? Sed ego ne sim saluus, si non
 contendero omni mea ope, atque elaborabo, ut mea quoque
 officia & studia erga amplitudinem tuam, etiam si minus pro-
 pter status nostri mediocritatem, eximia magna que fuerint: ab
 animo tamen amicissimo, & gratissima voluntate profecta vi-
 deantur. Et si hoc ipsum quoque, ut mihi maius esset ac diffici-
 lius Rainerius meus fecit, qui nuper abs te reuersus, non desistit
 adhuc praedicare, nullum genus humanitatis liberalitatisque
 fuisse, quo tu non illum vberissime atque amantissime profectu-
 rus sis. Quod ego totum mihi in illo abs te tributum esse sen-
 tio, agoque tibi propterea maximas gratias. Sed quae ille ad me
 tuis verbis detulit de studio tuo & cura augenda dignitatis meae,
 ad est eiusmodi, ut ista tua voluntate & in me beneuolentia nihil
 mihi quidem possit esse iucundius: rem autem ipsam cum aetas
 nostra iam ingrauescens, tum studium artium optimarum, in
 quibus omni tempore versor, facile patitur ad alios potius ac-
 cedere, quibus ista magis cordi sunt, quam ad me, qui hisce rebus
 satis perfunctus sum, & nunc aliud quoddam genus vitae conse-
 ctor (ut ego quidem statuo) aliquantulo beatius. Ego in omni offi-
 cio atque amore, tuaeque amplitudinis obseruantia, eam tibi a-
 micitiae veritate, & id studium animi grati polliceor, quod cum tua
 excip.

telles virtus ac dignitas, meritaque erga me plurima ac maxima, cum autem fides imprimis mea & natura postulat. Vale. Carpentoracii.

VI.

IAC. SADOLETUS EPISC. CARPENT.

Benedicto Accollo S.R.E. Cardinali S.P.D.

TANDIS mihi reddita fuerunt literę tuę: eas enim X. Calendas Septembris datas ego circiter Nonas Octob. accepi. Sed earum lectiōe mirifica, incredibile est quanta animi voluptate fuerim affectus. Quamquā quid primum de illis dicam, aut quid collaudem potissimum, nescio. Illud dico, nihil leporis esse, nihil venustatis, nihil omnino humanitatis, nihil benevolentię, quod non in illis literis præclare eximieq; luceat: & cum singularem tuam ingenij ac eloquentię laudem, tum amorem tuum erga me perspicuum mihi ponat ante oculos. Sed horum vtro magis sum delectatus, satis adhuc constituere non possum. Iucundior fortassis est amoris & voluntatis illa significatio: sed tua in scribendo subtilitas atq; elegantia multo certe admirabilior. In qua tantum te profecisse, vt ad summam laudem perueniris, nec iam cum nostri temporis hominib; sed cum antiquitate ipsa contentus: gratulor tua quidem mercede imprimis: sed non nihil etiam nostra causa. Facile enim prospicio, cum extrare iam incipias, quis tu homo, quanti me facias, fore, vt hoc tuum de me iudicium magno mihi ornamento apud omnes sit. In summa tibi hoc persuasum esse volo, nunquam quicquam me legisse his literis tuis, quas proximē accepi, castius, purius, liberalius. Itaque te iam ne horor quidem, vt omnia summa tibi proponas, atque tua status, dignitatem tuam, quam ego intelligo esse maximam, non minus ex his optimis & præclarissimis artibus, quam in omni honore & præmijs fortunę existere. Tua enim excellentia & eximia virtus hortatione non indiget. Sed ego, quod propterea mei amoris in te fuit, & optavi semper te intueri talem, qualem nunc aspicio, & mei optati ac voti compos factus, iure meum triumpho atq; laetor. Habeo enim id quod maximē optandum homini est, amicissimum meū omnibus & fortunę & ingenij bonis ornatisimum. Verū hęc hæcenus. Nam nec pluribus eggero verbis de eis necesse est, & tantum quantum in te est, non potest tamen explicari. Quod acceptorum beneficiorum commemoratio, actionesq; gratiarum, ac cetera eiusmodi amicitię verecundioris officia, auferri iubes ex literis nostris, libereq; inter nos & familiariter agi: agnosco magnitudinē animi tuam, qui fructum liberalitatis tuę in ipsa liberalitate consistuas.

Nam